

ADAM, MIRIAM

ÜRPILOTA

Ámultan bámulom a csodát
a Hold közeli sok kráterját.
Mennyivel szebb volt távolról
ó, hát mindennek távlat kell?
Mint legendákat, meséket
az Idő érlel, szépít meg
ugy a bolyók, csillagok
csak távolról tündöklök?

Bámulom büszkén és boldogan
az Embert, ki ily utrakelt
legyőzve földi vonzást, delejt
s mi jön még? Évek, évtizedek
melyik csillagnál állunk meg?

Lám, mily hősi-nagy az Ember!
Ki ily csillagporos utrakel
s mily parányi porszem, semmisen,
hogy önmagát legyőzze: erőtlén.

Oly parányi baktérium elpusztítja,
hogy szabadszeggel nem is láthatja.
Gögje, aranya, tudása
minden hatalma elhagyja
remeg is döbbenet-sápadva
ha az ítéletet: Rák, megkapja.

Próféták: Mózes, Jézus, Buddha
Konfucius, Mohamed próbálta
megváltani! Mindhiába
az embert meg nem változtatta
évezredek tüntek mióta
vérszomjas, gonosz, ostoba.

MIRIAM, MIRA

Bámullak, csodállak Ūrpilóta!
Tiéd az értelem hódolata.
De szívemmel úgy rajongnék érted
ha feljutnál oly magaslatra
Hová még nem jutott ember soha
multán századoknak, évezredeknek
hogy társát az ember ne ölje meg...

Vágyjon mindenki más bolygóra:
Holdra, Vénuszra, Marsra,
más csillagra-vágyón tekintsen
— én csak a Földet szeretem!

Nekem a Föld: szülőföldem
boldogan megelégedtem
mindennel, mit Teremtője
lakhelyül átadott nekem.

Itt születtem, éltem, szenvedtem
örültem, sírtam, nevettem,
ifjuság-bolondság: szerelem...
mindent a Föld adott nekem.
Hódolat neked Ūrpilóta!
Szánj feljebb távol csillagokra.
Tudd meg, mit rejt a végtelen...
— de én csak a Földet szeretem!

Miriam Adam
New York, 1969, január hó

